USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Michal Bobka v právní věci žalobce: **B. D.,** zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Milady Horákové 1957/13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 1. 2022, č. j. 60 Az 59/2021-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2021, č. j. OAM-746/ZA-ZA11-HA08-2021. Tímto rozhodnutím žalovaný deklaroval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení ve věci proto podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatel má za to, že krajský soud špatně posoudil otázku řádného doručení *výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany*. V řízení před žalovaným byla tato výzva doručena tehdy nezastoupenému stěžovateli dne 6. 9. 2021, načež byla do spisu dne 7. 9. 2021 založena plná moc pro právního zástupce stěžovatele. Za této situace měl žalovaný předmětnou výzvu opětovně doručit právnímu zástupci stěžovatele. Závěr krajského soudu, dle kterého za popsané situace nebylo povinností žalovaného předmětnou výzvu znovu doručovat, odporuje jednak zásadám správního řízení, jednak čl. 37 odst. 2 listiny základních práv a svobod.

[4] Stěžovatel dále namítl, že se krajský soud vůbec nezabýval tím, zda argumentace nově uvedená v opakované žádosti o mezinárodní ochranu, týkající se pandemie koronaviru v zemi původu stěžovatele, má či nemá za následek přípustnost opakované žádosti z hlediska naplnění podmínek dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Nezabýval se rovněž žalobní námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[5] Stěžovatel konečně vyjádřil svůj nesouhlas se způsobem, s jakým se krajský soud vypořádal s otázkou jeho rodinného a soukromého života. Správní orgány i soudy jsou povinny opakovaně posoudit dopad rozhodnutí žalovaného do základních práv a svobod stěžovatele, ačkoliv jej posuzovaly již v předchozím řízení. Rodinný život stěžovatele a zásah do něj nemůže být vypořádán pouhým konstatováním, že se nejedná o novou skutečnost. Stěžovatel dodal, že mu bylo uloženo soudní vyhoštění z České republiky, a tedy svůj pobyt nemůže legalizovat na základě zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, případně odmítl pro nepřijatelnost.

[7] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se po posouzení přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zabývá podle § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 1. 4. 2021 otázkou, zda podaná kasační stížnost *svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.* Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. (blíže k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, body [10] až [12]).

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 21. 5. 2015, č. j.7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, kde se k vymezení tohoto institutu podrobně vyjádřil. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že napadený rozsudek požadavkům této judikatury plně dostál. Přípustností opakované žádosti stěžovatele z hlediska naplnění podmínek § 11a odst. 1 zákona o azylu se krajský soud zabýval v bodech [20] až [22] odůvodnění napadeného rozsudku, kde uvedl, že žádost stěžovatele ve vztahu k nově tvrzené pandemii koronaviru splňuje podmínku dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, nesplňuje však již podmínku dle § 11a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Zcela srozumitelně se vypořádal i s žalobní námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného; argumentaci žalovaného aproboval, označil ji za dostatečnou a přezkoumatelnou,

a vysvětlil, proč (bod [22] odůvodnění rozsudku). Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že nesouhlas stěžovatele s věcnými závěry napadeného rozsudku nepředstavuje důvod pro jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudek ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30).

[10] Pokud jde o tvrzení, že krajský soud pochybil, pokud akceptoval postup žalovaného, který po doručení *výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany* nezastoupenému stěžovateli dne 6. 9. 2021 již tuto výzvu znovu nezasílal též zástupci stěžovatele, jehož plná moc byla žalovanému předložena až dne 7. 9. 2021, zde lze konstatovat, že závěr krajského soudu, podle kterého povinnost opakovaného doručování listin zástupci stěžovatele v takové situaci z právní úpravy ani z principů dobré správy nevyplývá, zcela odpovídá konstantní judikatuře k této otázce (viz například unesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 21 Cdo 1088/2017, nebo ze dne 15. 12. 2021, č. j. 23 Cdo 2885/2021).
[11] Konečně, k tvrzení stěžovatele o nezohlednění jeho rodinného a soukromého života, je nutné upozornit, že dle ustálené judikatury tohoto soudu je smyslem řízení o opakované žádosti zohlednění případných azylově relevantních skutečností, které by (i) mohly přivodit jiný výsledek azylového řízení, a (ii) která žadatel nemohl bez vlastního zavinění uplatnit během předchozího řízení (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS). Věcné projednání opakované žádosti je proto výjimkou, kterou je třeba vykládat úzce (viz rozsudky ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, č. 1943/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 1. 2019, č. j. 5 Azs 199/2019-27, bod [13]). Rovněž soud u opakovaných žádostí zkoumá pouze splnění podmínek pro zastavení řízení o žádosti (viz rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74).

[12] V projednávané věci dospěl krajský soud při posuzování opakované žádosti shodně se žalovaným k závěru, že stěžovatel neuvedl k možným dopadům rozhodnutí žalovaného do jeho rodinného života žádné nové skutečnosti, neboť v opakované žádosti výslovně uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá (vyjma nově namítané pandemické situace) ze stejných důvodů, jako v řízení o žádosti předchozí (bydlí zde již od roku 2005, má zde veškeré zázemí včetně rodiny a rád by zde nadále zůstal). Za této situace je logický závěr krajského soudu, že v důsledku neuvedení žádných nových skutečností ve srovnání s předešlou žádostí nebyla splněna podmínka dle §11a odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud tedy neměl důvod podrobovat již dříve vypořádané důvody opakovanému věcnému posouzení; jeho odůvodnění je tedy v tomto ohledu zcela dostačující. Konečně, tvrzení o uložení správního vyhoštění stěžovatel uvedl poprvé až v kasační stížnosti, aniž by však současně uvedl či doložil, že k vydání tohoto rozhodnutí došlo až po vydání napadeného rozsudku, takže nemohlo být uplatněno dříve. Tento důvod je tedy svojí povahou nepřípustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) a nemohl by být posuzován věcně ani v případě přijatelnosti kasační stížnosti.

[13] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, a která by tak mohla vést

k přijatelnosti kasační stížnosti. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle §104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[14] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá žádný z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. října 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu